هینداري او چیني

شعري ټولګه

اجمل اند

WWW.SAMSOOR.COM

د کتاب چاپ ټوله حقوق د خپروونکي او دانلائن حق ئې یوا ځي د سمسور
پاڼي سره محفوظ دي

اې عشقه نامراد

اند خمارګېر کړم او خدايزده زما په سرو سترګوکې يې څه ولوستل چې د سندروزولنې يې راتر غاړې کړې.

ښايي پوهيده ، چې زه په دې شپو ورځوکې دخپل تېر عمر په تر ټولوډراماتيکو شيبو کې ووند کوم او ښايي پوهيده ، چې ميني خپلې وريښميني منګولې زما په مرۍ خښې کړي دي، ښايي پوهيده ، چې شپه او ورځ د يو چادسترګو په کتاب کې دابدي افسانو کرښې لولم او بلاخره ښايي پوهېده چې ټوله نړۍ راته دمات کنډولي په شان تشه او پو چه ښکاري......... خو يوازې (شعر) داتروحي راټيټ او ترالهامه لوړ ترنګ مې په رګ رګ کې غزونې کوي او ډېر ځله يې ديو چاتورو سترګوته ديوازينۍ ډالۍ په شان وړاندې کوم، دميني هره شيبه يو شعر راياوي ، ياخپل يادخوشال يادحميد يادرحمان يادکاروان او يا هم داجمل اند.

په همدې ورځوشپو کې (شعر) خپلې ټولې نيمګړتياوې راڅخه پټوي او خپلې ټولې ښيګڼې په سترګورانبا سي او کيداى شي له همدې امله مې دکره کتنې وريښمينه تله په لاس نه راځي او اجمل اند په همداسې شيبو کې خپله درېيمه شعري مجموعه (هينداري او چينې) زماتر مخې ايښې ده.

که اجمل ګټه وکړه ماهم تاوان نه دى کړى ځکه دشعرپه اړه ترټولو منطقي څيړنه دهغه عاطفي څېړنه ده او داسې څېړنه دمغزونه ، بلکې دزړه کاردى او زړه هم هغه زړه چې دميني دپيريانو قصيده يې پخه کړې وي.

نوې اروا پوهنه دانسان دلاشعور (ناخوداګاه) په سمڅوکې په لټون ، لټون سترې شوه خو لړڅه يې په لاس ورغلل او دټولې شلمې پيړۍ په اوږدو کې يې ايله همدومره معلوم کړل چې دانسان تر ښکاره عقل (شعور) ورهاخوادغريزي اړيکو ، ارثي ليږدونو ، عواطفو ، پټوتمايلاتو اويو شمير احساساتو يوه پټه مجموعه داسې پرته ده لکه تر خاورولاندې دزروخزانه.

داخبره چې مطرح شوه نړۍوال ادبيات او ادبي څيړونکې ورپورې ونښتل او دايې ورپسې پيوند کړه چې تر ټولو عاطفي انعکاس هماغه دى چې دناخوداګاه ساحې ته ورننږدې وي. همدلته و ، چې شعراو موسيقي په لومړي سرکې ودرېدل او دنګه هنريت سينه يې وډبوله.

دهمدې نوې تيورۍ له مخې)اسماني ګويته)ته حق ورکړ شو چې هلن تر زرګونو کلونو وروسته بوځل بيا ووندۍ کړى او د (فاوست) تر پالنګه يې راورسوي، اوپرايي ناظمانو ته حق ورکړل شو

چې ځمکې ته دادم (ع) دراکوزېدو کیسه ښوډوله تمثیل کړې او (میو) چې سپینهاو فلیا لاهم دسنید په څپو کې سرګردانه لېده چایې دشعرپه اورېدو تعجب ونه کړ بلکې دهغه له دې شعر څخه یې خوند واخیست چې:

پرتورو او ارامو څپو باندې چې دستورو دوېدیدو ځایدی
سپینه او فلینادزېره سو سن په شان تاویږي راتاویږي او ځي.

عشق هغه ځواک دی چې دانسان وېده ناخوداګاه راوېښوي دهغې تورې سمڅې دزلزلې په شان لړزوي او هلته پټ شوي عواطف او احساسات بهر ته راباسی ، که همدا عواطف او احساسات په خوږه وبه او اهنګینو کلماتو تصویراوتمثیل شي شهکاره شاعري ده ، خو که پټ پاتې شول انسان یا ملنګ یا لیونی شي څکه تول اتش فشان یې په ځان کې خښ کړی وي.

عشق دخدای (ج) دپیوندلو برهان دی او شعردهمدې برهان غږ شعر له زړه پاڅېږي او پر زړه کیني او زړه دعشق کوردی څکه خو عشق او شعردیوې زرینې سکې دوه مخونه دي ، او که څوک یې نه مني داند دا غزل دې ولولي:

په مستو ټپو لمانځم د صنم غوندې جانان
اوس هم په زړه کې پالم د حرم غوندې جانان
د زړه پر پاڼه ورېم د مقدسې ښکلا تورې
ما ښنبلی په اوبو کې د زمزم غوندې جانان
لیمو کې مې خومار نرۍ نرۍ سرخي پیدا کړي
رایاد شي مازیګر کې د چیلم غوندې جانان
خیر هرڅو که بې وسه خوارو زاره زندګي ده
په وونددې زما پریوځي د ستم غوندې جانان
خاونده ! وریځې چیرې دي؟لمر یمه اخیستې
د زړه له ګل مې تښتوي شبنم غوندې جانان

ترپایه

داجمل اند غزلې صمیمي دي ځکه دهغه له ناخوداګاهي (لاشعوري) ژېرمو څخه یې سرچېنه اخیستې او څرنګه چې موږورسره په قومي ناخواګاه کې شریک یو ورمو تردم ، منترلاندې راولي په تېره بیا که دعشق په شان درد مو وېده ناخواګاه راوېښه کړې هم وي.

اند له تفنن او تکلف څخه لرې ګرځي او په غزل کې د ښکلیو وبنیو او تصویري ترکیبونو د کارولو هڅه کوي، که د پخوا په شان مې د الیکنه د کره کتنې په نیت کولای نو خامخا به مې ویلي وو چې اجمل اند په خپلې دې مجموعی کې لړاو ډېر د درویش درانی د تغزلي وبې تراغیزلاندې راغلی دی.
وګورئ:
مونږ لټولي ډیر سرونه یو سری لپاره
لکه چې شګې چاڼوي څوک له غمي لپاره
پر دغه ځمکه که مونږ سره ګلونه هم وکړو
پکې ټوکیږ موږ ته کاڼي د تندي لپاره
هغه تیره توره تر ملا کړه ویل ستوري ګټم
موږ هم لاسونه پسې جګ کړه د بري لپاره
بد بینه خلک دي ، په ګل باندې یې چیرې مني
د ګل وجود نه مني بس د یو اغزي لپاره
ترپایه
خو زه داسې نه کوم او یوازې د مینې له مخې دومره ورته وایم چې خپله پخوانۍ ساده او صمیمي لاره هېره نه کړي.
او دا هغه خوند او رنګ دی چې ده د (تنده) په نامه په ښکلې چارپاره یې شعر کې خوندي کړی دی.
د اجمل اند د رېیمه مجموعه د ازیری له ځانه سره لرې چې د چارپاره فورم په شاعرانو کې یو بل بریالی زلمی هم ورزیات شو او په دې ډګر کې په دومره خوند او چستۍ را وڅرخېده چې د ډېرو له وبې یې ترک پورته کړ:
باد شینکۍ پاڼې له شنو څېریو وړي
سږ د واورو او ګورګورو مزه نه شته
اوس یې ناځې په غاړه چینارونه
د شینکي رود د سندرو مزه نه شته
تریخ خومار لکه سکوت پر کلي خپور دی
سږ په کلي کې د بنګو قیمتي ده
غنم وسول ډېرو ګډه ځني وکړه
چم کې خود د غنم رنګو قیمتي ده

ترپایه

چارپاره فورم دموسیقۍ او ترنم له پلوه دغزل خوند لري او دبیان او کلام دبشپړې ارایې له نظره دازاد شعر په ښېر پراخه لمن ، ځکه خو دشعري کیفیت له اړخه عجیب په زړه پورې فورم دی ، که دشاعردنظرشاعرانه منځ پانګې اوږدول غوښتل او په یوه بیت کې نه رانغښتل کېږي نو کولای شي په څو چاپارو کې یې راولي او که وینا لنډه ګڼه ښه راتله نو کیدای شي په یوه چارپاره کې څو موضوعي ټوټې ځای کړل شي ، له همدې امله دقافیه والو شعرونو پلویان چې په ازاد شعر کې یې لاس سم نه چلیږي که غواړي نیمه تمثیلي شعرونه ولیکي کولای شي له دې فورم څه کاروا خلي .
اجمل اند په خپلې دغې مجموعې کې څو بریالۍ بېلګې او ترازادو شعرونو یې په مراتبو ښکلې نمونې دي.
لکه څرنګه چې ما مخکې هم ویلي و اجمل دخپل وونددچاپیریال او دودیال محیط پیاوړې ترجمان دی ، "هینداري او چینې یو ځل بیازمورلاس نیسي او خومار خومار مو دسپین غره ترلمنو وروليګوندې هلته دکوم زاړه زیارت دملنګ له قلنګه یو څه بنګ ترلاسه شي یاخو دکومې سندرماري غرنۍ پېغلې ټپې مو دخپلې مینې ترخوبولو سترګو بېرته راولي نو چې داسې ده.
یاهو
غفورلېوال
کابل ، خیرخانه مینه
د۲۰۰۳ عیسوي کال لومړۍ شپه

غرل

دا زړه هغې نارې کړې چې له چانه پاتې شوی
ما ژر ټتر ته لاس کړ ما ویل مانه پاتې شوی

راځه ! چې د یو عشق په نوم له سره لمونځ شروع کړو له
له مانه هم دا ډیر عمر جانانه پاتې شوی

ښایست د دنګو نجونو د چیلم په لوګي پلوري
د کلي په خانانو کې ناځوانه پاتې شوی

سرخي مې په لیمو کې څه د بنګو خومار نه دی
بل اور دې چې له اوښکو له کاروانه پاتې شوی

په شونډو کې ټپې لاس کې ټوپک سترګو کې اوښکې
عادت دی راته داسې د بابا نه پاتې شوی

ها یاد مې دې یو وخت راته دا زړه یو چا داغلو
دا ټپ مې په سینه له ډیر پخوانه پاتې شوی

های ودریږه !الږ تم شه کنه خون به پر ځان واخلې
وروستی ګل مې په ګوټو کې توپانه پاتې شوی

۱-۱۰-۲۰۰۲
پیښور، شاهین ټاون

غزل

که لاس مې پورته کړ نو خامخا جانان به غواړم
څه بې ایمانه دومره نه یم چې ایمان به غواړم

ورځ به راځي له زورورو به خق غواړي خلک
زه به داستا مخ کې ولاړیمه، ګریوان به غواړم

که مې یوه دوعا قبلېږي نو په لمر کې باران
سره زرغونه لکه لینده پاس په اسمان به غواړم

دومره اسانه دومره ژر نو ځنې ځنګه تېر شم
جانانه !زه د خپل ټوټې زړګي تاوان به غواړم

منم لاسونه مې ګرو کړي سوادګرو د چم
خوکه مې خوله په واک کې وه افغانستان به غواړم

۱۲-۱۰-۲۰۰۲
پېښور

غزل

لکه چې شګې چاڼوي څوک د غمي لپاره
موږ لټولې د هر سرو نه یو سرې لپاره

پر دغه ځمکه که موږ سره ګلونه هم وکرو
پکې ټوکېږي موږ ته کاڼي د تندي لپاره

هغه تېره توره تر ملا کړه وویل یې ستوري ګټم
موږ هم لاسونه پسې جګ کړه د برې لپاره

بدبینه خلک دي، په ګل باندې یې چېرې مني
د ګل وجود نه مني بس د یو ازغي لپاره

غواړي خو ټوله بس چې غبږ ورنه راو څرخوي
خوبیا یوه خندا شي بس د لیوني لپاره

د دوی لیمو کې هم د ژوند مینې څپې وهلې
هوسۍ خو ښکار نه وي یوازې د زمري لپاره

۲۷-۹-۲۰۰۲
پېښور

غزل

خدای خو دې نه اخلي زموږ ځنې دا ځینې خلک
زموږ په منځ کې یو څو تنه دي د مینې خلک

څو مره دې ژر توره را وکښله له تېکي ځینې
ناځوانه کلي کې لاشته د تورې سپینې خلک

که ګل پسې یې اقتدا د عشق په نوم وکړل
په دې کوڅو کې به بیا نه تویوي وینې خلک

ما او جانان یو بل به ستورونه کم نه ګڼل خو
که مو تر منځه اوسېدای نه د بد بینې خلک

د جبر تورې تا د کلي سترګور وخواړه
عجیبه دا چې سترګې نه لرې او وینې خلک

۲۰-۱۱-۲۰۰۰

پېښور

غزل

ځانګي ځانګي مې په سترګي ژوند خوره شې
د کمره د سر ځېږی کړه وړه شې

په لېمو کې مې لمبې لوستلې نه شې
ته دا تورې سترګې وخورې چې ړنده شې

زه به نمر شم او نری وریځې دې راشي
چې باران شي او ته زیړه زرغونه شې

د توپو د سوداګرو رنګین ښاره !
ته دې هم لکه دا کلی هدېره شي

زه به سیوري ته د اوښکو د ر روان شم
خدای دې وکړي چې د اوړي سره غرمه شې

زه چې تږی شپون له دنګ کمره راکوز شم
ته دې ټوله د سپین غر د غېږ چینه شې

زه چې تک زیړ د سینې له درده واړوم
لیونۍ ! ته له خندا نه تکه شنه شې

۲۵-۱۱-۲۰۰۰
پېښور

غزل

هغه تپې، تپې شپې او انګازه يې نه شته
اوس هم راځي د کونړ سيند خو هېڅ مزه يې نه شته

هغه چې مور ورته په اوښکو کې ګلان کړلي
خپله خو څه چې د راتللو اوازه يې نه شته

خدا زده تپې بيرغ په لاس ژړې ترې چېرې پرېوت
اس يې خولې خولې راورسيد کېږه يې نه شته

که له خپل ورېه ليلى راواوښته نو نيغه ورځي
د مجنون کور خو بيابان دی دروازه يې نه شته

زغره لري، د بل چا ټپ په ولو نه راوړي خو
چې د دښمن سر په کې و ټومبي نېزه يې نه شته

يو ښکلې تنده ده چې ما خوار ته سندرې راوړي
انده ! که دانه وي، نو نوره انګېزه يې نه شته

۲۰-۱۱-۲۰۰۰
پېښور شاهين ټاون

غزل

شیبه نیمه مې مخکې وه ولاړه ښاپېرۍ
زما خبر پوره نه وه چې لاړه ښاپېرۍ

هغه که د واورینو غروله څوکو شوه راکوزه
سلام به ورته وکړي د ښار واړه ښاپېرۍ

ښکلا یې د ښایست له وسعتونو نه وتلې
بس ټوله ده د سرو ګلونو ژباړه ښاپېرۍ

سرې سرې شپې یې له تصویر مچکې اخلي
ولاړه د کونړ د سیند پر غاړه ښاپېرۍ

له اوو رنګونو جوړه لکه زېړه زرغونه
کږه لکه لینده ښکاره په شاړه ښاپېرۍ

هاتکې تورې سترګې درنه خپلو اوښکو یوړې
نو چا ویلي تاته وو چې ژاړه ښاپېرۍ

غزل

په مستو ټپو لمانځم د صنم غوندې جانان
اوس هم په زړه کې پالم د حرم غوندې جانان

د زړه پر پاڼه ورېم د مقدسې ښکلا توري
ما ښنبلی په اوبو کې د زمزم غوندې جانان

لیمو کې مې خومار نری، نری، سرخي پیدا کړي
رایاد شي مازیګر کې د چیلم غوندې جانان

خیر هرڅو که بې وسه خوارو زاره زندګي ده
په ژوند دې زما پریوځي د ستم غوندې جانان

خاونده ! وریځې چیرې دي؟ لمر یمه اخیستې
د زړه له ګل مې تښتوي شبنم غوندې جانان

چې کله مې هم سترګې خراغونو ته کړم پورته
نو ټک په سینه راکړي د لړم غوندې جانان

چې اند کله ډیوې ته د زړه ټول زخمونه شمار کړي
راوخیژه په غره د سپیده دم غوندې جانان

۲۵-۱۲-۲۰۰۱

غزل

هلته چې نيت دې يو ښايست ته جيلخانه جوړه کړي
څو ليوني وايي چې دادې ميخانه جوړه کړي

کله مې اوښکې پورې وخانده او وګوره بيا
لمر چې باران ته مخامخ شي زرغونه جوړه کړي

وخت به راځي څپړې به نوې څانګې وغځوي
بازان به بيا په سپينو غرو کې اشيانه جوړه کړي

بنګ يې وربړي له لېمو چې غرنۍ چينه کې
کوچۍ له لپې نه اوبو ته پيمانه جوړه کړي

جانانه ! زه او ته به عشق ته زندګي وبښو
څوک به زموږ له مينې ژوند ته ترانه جوړه کړي

۳-۱۲-۲۰۰۰

پېښور

غزل

له کلي وځي بيا د لو به بلا نه خلک
خدايه ! په کومه خوا به ځي ستړي ستومانه خلک

ته مې په سيورې پسې هم توره له تبکی باسې
خو ستا د حال پوښتنه تل کوي له ما نه خلک

موږ ته خپل سيوري هم پر ځمکه باندې نه دی پاتې
موږ بې ستورو خلک موږه بې اسمانه خلک

زما جانان په کار دی، زه به ترې جانان غواړمه
ايمان به غواړي له ښتنه بې ايمان خلک

شېخه ! زه مې او ميخانه يو سره چاليدي
ډېرې خبرې جوړوي دلته له ځانه خلک

۲۰۰۱-۱-۱۲
پېښور، ارباب روډ

تنده

ډالۍ: د ننګرهار د شاعرانه دوهۍ یارانو ته !

باد شینکۍ پاڼې له شنو خیږیو وړي
سږد واورو او ګورګورو مزه نه شته
اوس یې ناڅي پر غاړه چینارونه
د شینکې رود د سندرو مزه نه شته

تریخ خومار لکه سکوت پر کلي خپور دی
سږ په کلي کې د بنګو قیمتي ده
غنم وسول ډیرو ګډه ځینې وکړه
چم کې خود د غنم رنګو قیمتي ده

"خوګیاڼیو" او "تریلی" پورې اوس څوک ځي
د "ازمون" سینه کې هغسې زور نه شته
"صداقت" به د یارنو منځ کې وي خو
"بډیالۍ" کې د ویالو هغه شور نه شته

چا ته لویې لارې نه څارې "رودواله"
شوې د کلي څنورې نجونې تږې
هغه شین ګودر له تورو کاڼو ډک دی
زوروې سترګورې نجونې تږې

سږ د جوارو خارې چا هم ماتې نه کړې
د قلبې شرنګی ګډ نه شو پر شودیارو
"ځواب ګله" بیا هم کله پخلا شې ؟
د رود غاړه او ګلونه د کوکنارو

سږ "پرتمه !" پرتمین کونړی وچ شو
مازیګر له "سرکانو" نه نه تیریږي
سپینې شږې یې سراب سترګې تیرباسې
په څپو له شنو درو نه نه تیریږي

کوچی څاڅکي دباران پسې ړنده شوه
د سین غاړه کې اوبنان له تندې مړه دي
نور "پرهره !" د هیلیو کیسه پریږده
د اوبو رورېدې کبان له تندې مړه دي

غجیبه ده غر مو بې وارو "غنې" و
سږ کال هم له "کدیخیلو" نه مر مر تلل
چا څه نه ویل عجیبه خاموشې وه
د هیندارو کاروانونه په خیبر تلل

چیرې څاڅکی پرخه هم نه راوریږي
نه ټوکیږي" په خیله کې ګلابونه"
"د رود تال کې "به څوک څه سندرې واورې
"دلته پرې دي لکه څانګې زخمي زړونه"

د سندرو ښاپیرۍ به څنګه تم شي ؟
د "فریاد " د ټپو چم کې وچکالي ده
ستا مهین غزل به څنګه واوري" خوښه !"
کلیوالو کې سړه ډیره غریبي ده

" څاره" یاره ! څه چې دواړه دعا وکړو
مونږه واړه په خدای تږې یوو باران ته
په سندرو کې به سپینې وریځې غواړو
څه چې لاس په ګډه پورته کړو سبحان ته

یادونه: دا شعر په ۲۰۰۰ م کال کې د اوږي پر مهال د هیواد سختې وچکالۍ ته ویل شوی دی.

غزل

سپینې جامې، سپینې پګړۍ، له شرمې سپینې تورې
زموږ د کلي هر سړی ساتي زرینې تورې

دي خو بیشکه د دې ښار د پرښتو قاتلان
خو چې دې خلکو چېرې پټې کړې رنګینې تورې؟

خدایه ! چې ولې مو داخو کاله ترخنګ تړلي
زیاتې درنې شوې راته تیکو کې سنګینې تورې

دوی ته دا عار ښکاري چې کینې مخامخ یو بل ته
دوی ته اوس سخته ده چې ووینځي له وینې تورې

موږه یې جنګ ته ورو تلي وخوراغی اخر
زموږ سرونو باندې سیورۍ د بې دینې تورې

بس یو څلور صفه بانه مو فاصله وه ترمنځ
زما او هغه منځګړې وې حسینې تورې

غزل

چې ولې په دې ښارکې د رود شرنګ راته رایاد شي
چې تل لمر په لویدو شي لکه بنګ راته رایاد شي

یوشین دود د چیلم د رباب ترنګ راته رایاد شي
چې کله ها زیارت هغه ملنګ راته رایاد شي

له هسکه چې شي تورې وربځې غره باندې راکوزې
ماشوم شمه د سرو روسانو جنګ راته رایاد شي

بلا عمر مې تېر شو خو چې اوس مې ساړه واخلي
منې چې د مور غېږه د پلار ځنګ راته رایاد شي

چې باد کله خوږه ورږمه د غرو له غاړو راوړي
شپنې ! ستا د ټټر لاچي لونګ راته را یاد شي

کوڅه کې د خالي کارتوسو کړنګ مې چې تر غوږ شي
کوچان راته را یاد شي د اوښ زنګ راته رایاد شي

۲۵-۳-۲۰۰۱
پېښور پشتخره

یوې سندر غاړې ته!

چې به چیرې یې د شین کلي شاعرې
اوس نه ته ښکارې، نه اورم دې سندرې
څومره ژر دې د کر کڼو وطن هیر کړ
څو کره لرې ځینې لاړې زورورې

دومره لرې چې نارې نه در سیږي
اوس به غږ د ډزو نه اورې بختورې
اوس به نه ګورې څو سوي چینارونه
ړنګې دنګې کلاګانې برجورې

اوس پوهیږې ! راغه ټول په دوره پټ دی
له سپین غره را ښوییدل دې ډبرې
مازیګر د کلي ټکنده غرمه ده
ځینې ورکې ستا په رنګه ستر ګورې

چیرې لاړې یا قربان دې چیرې وړی
دلته ډیر دې له ټپو ځنې منکر دي ؟
زورورې ! ها سندرې بیرته راوړه
څو کسان دې له نغمو ځینې منکر دي

د کوترو په غومبر باندې مېنې!
مسافرې! ښاپيرۍ دې رانه غواړي
رود دې اوس ها نیم ژواندي ټپې وايي
ترې ترې جينکۍ دې رانه غواړي

های! چې ژوند دې و نغمو پورې تړلی
د شین کلی بلبلانو ته په یاد یې
نوم دې تل په ترنم ترنم وايي
ولا ټولو ماشوانو ته په یاد یې

ها دې یاد دي چې کوڅې قبرونه نه وو؟
هدیه چې وه د شین کلی نه لرې
کوکنارګل کې به ټول کلی د رنګ جام شو
ګرځیدې به پرې کرې ورې کوترې

ها چې سپین غرونه به وارو باندې پټ شول
کونړ سیند به په خپو کړلې خبرې
جانغوزې به په ویالو کې راروان وو
یات به راغلې پکې تکې سرې ګورګورې

اوس نو ټولو غرو له خیرمې اوراخیستی
څانګې وچې د خیرېو او ګورګورو
ستا ټپې هم دي اوس ټولې ګناهګارې
یاقربان ستونې کې وچ د شمله ورو

رود پاخه جانغوزي نه راوړي له غره نه
په اوبو کې راځي څانګې د نښترو
په راغه کې د شپانه شپېۍ ده ماته
ها خواره غړونه نه شته د تنزرو

په زيارت کې ببر سرې ملنګ مړ دی
چې چيلم به يې تل دم ته برابر وو
غنم چيرې دي ؟ مرز به چيرې کيني ؟
هر څه وړي دي له پښنو سره لښکرو

نو ته چيرې يې ای مستې سندر مارې
د شينکي کلي وتلې تېيه مارې
راشه ! شرنګ د شنو بنګړو پسې دې مړه يو
راشه !کانې مو هم څارې درته لارې

راشه راشه ! چې سور بيرته ترانې کړو
راشه راشه ! راستنې چې زمانې کړو
راشه راشه ! چې سکوت د خومار مات کړو
راشه بيا به غبرګې پورته پيمانې کړو

۲۰۰۱-۳-۲۷
پېښور

ژړا

ډالۍ

مورته مې چې د عظمت او استقامت غونډۍ وه

خدايه ! چې زه څومره بدمرغه يم
ډزې، جګړه، ژړا او زه سره په يو ورځ پيدا
مامې ترپايه د خوږې مورکۍ په سرو سترګو کې
چېرې څپه د خوښۍ ونه ليده
ان چې زلمې شوم او هغه خوارکۍ هم مړه شوه
خومايې شونډو کې يوځل د خندا ونه څاره
مور مې ټول عمر ژړل
مورمې نړۍ د خپلو اوښکو له هينداړو وليده
مورمې ټول عمر له ژړا سره وه مينه کړې
اوس چې له ځان سره يوازې شم له ځان پوښتم
چې ايا ټولې ميندې
هاچې زموږ د دې سپېرې خاورې په سر اوسېږي
له اوښکو جوړې دي ژړا پورې يې ژوند تړلی؟
کنه يوازې زما مور خوارکۍ
په اوښکو اوښکو او په ډېرې ژړا ځان وواژه ! !

۲۰۰۱-۴-۸
پېښور

انځور

دبودا ستري مجسمې ته
دژوند کتاب نه مې لرغونې افسانې ورانوي
څوک يې له پاڼو نه څو سوې ترانې ورانوي

بيا نو د بنګو د کنډول ليونې چېرې لاړ شي؟
دوی که همدغسې له ښېرمې ميخانې ورانوي

ملا په تېره زمانه د کفر ګوته اېښې
په زوړ د يوال يو زوړ انځور د پيمانې ورانوي

ذوق د ماشوم جانان يې خدايه ښکلا چېرې منې ؟
دزړه له درې مې تصوير د زمانې ورانوي

جانان ! ستا خيالي انځورنو ځنې چېرې پټ کړم
دابت شکن حالات د زړونو بتخانې ورانوي

کوم يو شاعر يو وخت ښکلا پسې د ېخوا راغلی
کلونه پس يې څوک د پلونو نښانې ورانوي

يو وخت به وي چې رود به وچ شي غر به شور نه لري
دوی که شينکی خيرې وهي او اشيانې ورانوي

غزل

دچا د رڼو اوښکو شاهداني وي ډيوې
دې کور کې چې سهار پورې روښاني وي ډيوې

رانه د اسمان ستورې مې د لارې لاروي وي
له ما سره خو ټوله شپه رواني وي ډيوي

ترڅو چې د تيارو د پاچا تور ببرغ رپېږي
دې ښار کې به ترهغې پورې ګراني وي ډيوې

چې سوزي د زلميو په تنګيو مزارونو
دتاندو ارمانونو ترجماني وي ډيوې

زما له رڼو اوښکو سره سمې دمې ژاړي
چې ولې دومره ډېرې مهرباني وي ډيوي

۲۰۰۱ ـ ۵ ـ ۱۲

پېښور

چينه

چيرې درومې په کوم خوادې کډې بارکړې؟
دڅپې په څيرروانې ړنګې بنګې
دارانه ستورې به ټول درپيي پريوزي
ته چې ځې زموږد کلي غنم رنګې

ته دلمر له سپينو وړانګونه يې جوړه
ته دلوی څښتن دښکلي تخليق رازيې
ای داند په وچوشونډو کې چې اوسې
ته اوازيې دټپې دنغمې سازيې

لکه اوښکه تکه سپينه يې رڼه يې
واه ! دسپين غره دخوږو اوبو چينه يې
دزبوردداودي نغمې اوازيې
دايلبند دکوچۍ پيغله زمزمه يې

ای !چې سترګې دې دنورډکې پيالې دي
دسپوږمۍ په څيرروانه ميخانه يې
ددې ټول کلي اسمان پر تاودان دی
ته له اوو رنګونو جوړه زرغونه يې

بل په څوک په دغه کلي کې پیدا شي ؟
چې به لویې هدیرې را سره ژاړي
څوک به لپه بیا زما اوښکو ته نیسي
وایه څوک به جنازې را سره ژاړي ؟

څوک به تاوه کړي له سویو ځانګو غیږه ؟
څوک به ښایي ماشومانو ته سندرې ؟
دې شینکي رود ته به څوک خوبونه وایي؟
څوک به لپو کې رانیسي ترې ګورګورې؟

بیا به خدای خبر که ړنګ کلی په یاد شي
بیا به غرونه غرونه پورې او سې لرې
د مست رود د شرنګا تال به درنه هیروي
بیا به نه درځي ټپې او نه سندرې

چیرې د رومې په کوم خوا دې کډې بار کړې
وایه چېرې به دا اوښکو پیمانې وړې؟
اننګیو کې کیسې داوراو کلي
او ګوګل به دې داغ داغ له زمانې وړې

تم شه!
تم شه ! بیا ګوندې په غرونو واورې وشي
ګوره خدای به په دې شپو کې مهربان شي
بس کټ مټ لکه داستا سرشاره حسن
مست هلمند به په ځپو ځپو روان شي

په بزرګه څوکه سپینې وربځې ګرځي
ګوره بیابه په شېبو شېبو باران شي
ګوره به به چینارونه پاڼې وکړي
ګوره بیرته به شینکی ګودر روان شي

نوهای پرېږده چیرې درومې زوروري!
ددې سپینو غرو د حسن اینه یې
دا زموږ د چم اسمان پرتاو دان دی
ته له اورنګونو جوړه زرغونه یې

دا کچکول درڼو اوښکو به وړې چیرې؟
ای زما ددې کنډرکو څو ملنګې
دا راڼه ستوري به ټول درپسې پریوزي
ته چې ځې له دغه کلي غنم رنګې

خوګیانۍ کوزبیار ۱۲-۵-۲۰۰۲

غزل

څه سترګورې څڼورې مساپرې لاړې
خدايه ! زموږ د کلي نجونې څومره لرې لاړې

هسې نه بيا له ژړيو تش راولي ټول اسونه
دا پاچا وپوښتئ چې کوم خوا يې لښکرې لاړې

دنګه شمشاده ! ورته ګورې، اولانه رالوېږي
ستا په کږو لارو د کلي ملغلرې لاړې

اوس يې ارزان پلورو خو هېڅوک نه شته نه يې اخلي
خاونده ! کومه خوا د زوړنو سودا ګرې لاړې

سږ به ملنګ باب په لپو غنم و نه شيندي
سږ د شينکی زيارت ګنبدې نه کوترې لاړې

هغوی چې تلې نوماز ېګر يې لوپټو کې يوړ
ورسره ژوند لاړو ، ټپې لاړې، سندرې لاړې

داند له زړه نه يو چا ځوانې هيلې داسې لوټ کړې
لکه د سپينو غرو له څوکو چې نښترې لاړې

۲۰۰۱-۹-۲۹
خوګيانی، کوزبيار

غزل

چې د مست ملنګ د عشق کچکول يې مات که
خدای يې وواهه لښکر او ټول يې مات که

کوم بدرنګه يې غرېږ واوربده او لاړو
ملايان يې راخبر کړه ډول يې مات که

نيمه شپه ده شپون ويده دی ليوه راغی
واخ ! خاونده د ورکيو شپول يې مات که

مقدسې د سجدو هم څه ونه ويل
خو زما د ميو ډک کنډول يې مات که

ملامت نه دی اند بيا خو مار اخيستې
چې د پښې لاندې تنکی غاټول يې مات که

۲۰۰۱-۹-۲

خوست ښار

غزل

ویرو ونکي اوس رڼا د دغه ښار ده
ما ته هر څراغ بلا د دغه ښار ده

یو ښایستو کې پل په دې کوڅو کې ورک دی
چې بدرنګه هره خوا ده دغه ښار ده

دلته نه ښکاري، څوک څه پېژني ستوري؟
عجیبه غوندې فضا د دغه ښار ده

چې له سترګو یې رانه ستوري وریږي
یو ملنګه بس ښکلا د دغه ښار ده

وایي ! زر سرونه مخکې ورته پرې کړئ
پېرۍ ناسته پر پاچا د دغه ښار ده

محلونه یې په وینو پورته شوي
له سرو جوړه کلا د دغه ښار ده

انده ! څه اورې ترې سپینو غرو ته لاړ شو
څه لمبه لمبه هوا د دغه ښار ده

۲۰۰۱-۱۰-۱۰

بدرنګ

څومره بدرنګ دي داشين سترګي او سور مخې خلک
زما د کلی هغه دنګ ښايست همدو وواژه
اوس راپسې دي او زما په ړنګه بنګه غبږکې
زما د کلي د شهېدې ښکلا مړي وژني

غزل

که سترې سترې خوبولی له شوګېره نه وم
نو پاڅېدلې به اشنا د لمر په څېره نه وم

ته چې ګلاب وې نو زه هم لکه شبنم ورېدم
ته چې هینداره وې نو زه هم بې تصوېره نه وم

دا چا ویل چې جوار ګرومه د شنو خالونه
جانانه ! دومره بې ایمان بې ضمیره نه وم

دیو نیمګړې عشق تېپه ومه که لوستې دې وې
په زوږ دیوال باندې څه بې مانا لکېره نه وم

اند دیو ږنګ او غنم رنګ حسن مریدوم مرید
زما د عشق طریقه یاده وه بې پېره نه وم

۱۲-۹-۲۰۰۱
جلاآباد

غزل

که د سپوږمۍ په څېر ستومانه له شوګېره نه وې
نو به په شنه سهار کې ښکلې د لمر څېره نه وې

دا تپه ماري، څڼورې به په چا پسې تلې
ته که د شین ګودر د ټولو نجونو مېره نه وې

خدایه که کلی مو روښانه ډیوونه وسوی
زموږ ګېلې به بیا له بخت او له تقدیره نه وې

سږکالې موږ هم په سرو جواریو ژمې تېر کړ
سږکالې ښه وه چې په کلي کې فقیره نه وې

هغه رنې لکه د اوښکو چینې ټولې وچې
کنه دا نجونې بې هینداري بې تصویره نه وې

دایې دا څو کاله د سپین غره او به نه دي څښلې
د اند غزلې پخوا دومره بې تاثیره نه وې

۲۰۰۱-۱۰-۲۲
پېښور

غزل

څوداتې څودجړګوڅودکلنګ سړي وو
پاتې کسان زموږپه کلی کې دجنګ سړي وو

اوس هغوی چېرې شته ؟ په څلويې جنډې ولاړې
څودنګې ونې تورې سترګې غنم رنګ سړي وو

دشنه چیلم له مستانه یارانویوپاتې دی
ډېرببرسری لېوني ددې ملنګ سړي وو

بیګایې ټوله شپه روښانه ځراغونه وژل
بیګاروان دښارکوڅوکې څوبدرنګ سړي وو

هاچې سندرې یې زندۍ کړې ، نودوی کډې وکدې
چې دسیتاردنري ترنګ دډول ډنګ سړي وو

سرونه یې پې شو ، خودبل په وړاندې ښکیته نه شوه
انده !دې کلي کې یوڅوتنه دننګ سړي وو

۲۰۰۱-۱۰-۲۶
پېښور

غزل

بیا مو ګرېوان ته شو اوږده د تورو سرو لاسونه
مونږه د امن په نوم ایښې په سره لاسونه

چې تور څرمني او شین سترګې یې هوسۍ وولي
دومره خو لنډ نه و خاونده ددې غرو لاسونه

اوس ددې ښار په هر څراغ کې راته ته ښکارېږي
هرې (رڼا) ته ښورووم په اشارو لاسونه

خدایه! مغروره ملکې په تندي غشي وخوړ
له سپیني غاړې یې تاوېږي د سپرو لاسونه

د چم د شین فصل د تاندې ځوانۍ خبر تري غواړم
د دعا لپه ګرځوم په هدېرو لاسونه

۲۸-۱۰-۲۰۰۱

پېښور

غزل

داسړی چې په دارزانګي په ژوند تنګ و
د ډېوانوله پاچا سره یې جنګ و

په لیموکې یې ډیوې ، خوله کې ټپې وې
رابېل شوی د رڼوستوروله څنګ و

دری یارانو باندې دازیارت ودان و
یو چیلم و ، یورباب و ، بل ملنګ و

څوسندرې وې چې کلي پرې ژوندی و
داوښ زنګ و ، دبېل کړنګ و ، درود شرنګ و

ته چې لاړې نو ترډېره یورې یاره
ددې ښارپه څراغونو کې ستا رنګ و

دریغه ! ستا میخانې هم دې اوراخیستې
زموږخوارګودرخوبې له دې نه ړنګ و

په دې ډېرو زیارتو یې باور نه و
اند مرید تش درباب دنرې ترنګ و

۲۸-۱۰-۲۰۰۱

غزل

واه ! د حسن له سپین غره ببله شوې
سپینه واوره له کمره ببله شوې

ستا تر دوو سترګو نېغه در رسېږي
یوه لار مې له ټټره ببله شوې

اوس یې هېر دی هغه مست غومبر یې نه زده
اوس له خپل سبله کوتره ببله شوې

رود راوړي، پرې پراته د وینو ځاځکي
شینکۍ ځانګه له نښتره ببله شوې

شپونکی شته دی خو نرۍ ګوتې یې نه شته
له شپېلۍ نه یې سندره ببله شوې

انده اوس یې په خوبونو کې نه وینم
څوک مې داسې له ځيګره ببله شوې

۲۰۰۱-۱۲-۱۹

پېښور

هنداري او چيني

خدايه ! په کلی کې يوه هينداره نه ده پاتې
ډېره موده وشوه چې ټول خپلې څېرې نه وينو
زموږ د لوی زموږ د شين کلی بلا اينې
د توپ درنو غړونو ماتې کړلې
پاتې يې ټولې ملايانو د تصوير په ګناه
له يو څېر مې د فتوو
په دورو ووژلې
کلونه وشوه چې ټول کلي کې هينداره نه شته
خدايه ! رڼې چينې، رڼې وياله دي هم وچې کړې
اوس به نو خدايه ! د دې لوی کلي شډلې پېغلې
کاږه واږه خوار واره پيکي په څه کې جوړ کړي
او داټين څو مامستانه ژني به
خپلې ببرې څنې چيرې وينې

۲۰۰۱-۱۰-۲

پېښور

غزل

مازیګرراشي خوګودراوشین کتارنه لرو
زیارت اباددی خوچیلم نه شته بنډارنه لرو
خلک مونه پریږدي له لاسه موډک جام اړوي
کنه نوخپله خوله هیڅ سره کارنه لرو
کله ناکله بس په شنوبنګوخومارماتوو
زیاتي نوڅه وکړواوزګاریو ، کاروبارنه لرو
دروموا وغشي دفولادوپه تنديو اخلو
مونږه یوه تېږه هم لاس کې دګوزارنه لرو
مورږمینه هم کووا وډېرښکلي سینوکې ساتو
خوکه رښتیاووایم دې خلکوکې یارنه لرو
کلونه وشوه چې مورږواړه په یوکلی کې یو
کلونه وشوه چې په یو بل اتبارنه لرو
اوس یاقربان سره غږنه باسوا وپټ یې وایو
ګرانې داډېره موده کلي کې سیتارنه لرو
دمیکدې پلوهم کال کې یوځل نه ورګرځو
ملایان هم نه یو تسبیح نشته دستارنه لرو
زمورږجانان داووسیندونو غرونوپورې اوسي
خودمودې ټول چم کې دلبر نه شته دلدارنه لرو
بس لکه للمې خپل غنم په بارانو لویوو
مورډچینو ، مونږه درودا وبو کې وارنه لرو
مورږله جانانه سره خوله په خوله خبرې کوو
اړتیا یې نه وینو په دې منځ کې ریبارنه لرو
زمورږیې هم دبنګړوشرنګ لکه ټپې خوښېږي
داند په څېریونورله نجونو سره تارنه لرو

تبعید

اورې !؟
په شنه سهار د تبر د خرپا غږونه
اورې !؟
د پېغلو پېغلو ځانګو د زګیرویو اواز
یا تادې لېدلې؟
د چم مخکې د مرغیو ځالې
لکه د ژنې اټنچې له سر لویدلې لونګۍ
په سپین میدان خورې ورې پرتې دي
غوږشه !
چې په لوګرو د لوګرو سردار چیغې وهي
دا ونې پرې کړئ !
ونې ماتې کړئ چې ځانګې کوي
دا ونې پرې کړئ
کنه ټولې مرغۍ ببرته راځي
لا ددې سیمې د مرغیو د تبعید کلونه نه دي پوره
اورې !؟
په شین سهار د تبر د خرپا غږونه
اورئ؟
د پېغلو پیغلو ځانګو دزګیرویو اواز

۲۰۰۲-۲-۱۸
پېښور

هیره

ای د ښکلا دغره د کلي جلۍ
دا تصور دې رانه واخله زیاتي
غوارمه هېره دې کړم
داسې دې هېره کړم چې ټول عمر دې یاد پاتې شي
زه په شاعر زړګي نور دومره پېټې نه شم وړلای
ای د ښکلا دغره د کلي جلۍ !
نورمې د خیال هینداره ستا تصور نه ځایوي
څومره ستومانه څومره ستړې دی ژوند
(خیردی)ماپرېږده چې کلونه وروسته
د شنې ویالې پر غاړه سیوري لاندې خوب راغلی
غوارم خپل تېر خوبونو بیا ووینم
والله چې ډېر ستړی یم

۲۰۰۲ـ۲ـ۲۲
کوزبیار خوګیانی
دلوی اختر ورځې

يو ټپې اشنا ته!

زما د ړنګ کلي ټپې زليمه !
له د سوې ونې ړنګه ياره !
تر دې کړې ځوانۍ دې وګرځمه
زما نازکه غنم رنګه ياره !

چې ستا نرګس ځواني يې نه ليدله
دا زورر به ښايي زړه نه لري
چې ګلابونه هم په غشو ولي
دوی به نو سترګې او لېمه نه لري

څه عجيبه کلي کې ژوند تېروو
پکې د قاف دغرو ديوان اوسېږي
ګرانه جانانه ! مينه څه پېژني؟
چېرې چې دومره قاتلان اوسېږي

مونږه او جنګ سره په يو ورځ پيدا
ځو مره بدبخته زندګي تېروو
غرونه مو هم څه خونړي غرونه شو
دلمبو سيوري ته ځواني تېروو

ګرانه ! له اوښکو پرته هېڅ نه لرم
پرېږدم چې تپ ته دې پټې نه شومه
چې دا ستا درد په کې راټول کړمه ټول
د چا ملنګ مسته ځولۍ نه شومه

ګرانه راځه چې دواړه لاس پورته کړو
ګېله د لوی څښتن تر دره یوسو
دواړه ګرېوان شکو و ښېرې به کوو
سوز به له سوي مازیګره یوسو

خدایه لاسونه یې په بند کې مات کړې
چې چینارونه په ګولیو ولي
سترګې یې ووځه چې هېڅ نهویني
هغه چې غشي په هوسیو ولي

کوزبیار خوګیانی

غزل

په سترګو سترګو کې صنم به سره ساتو
راځه چې په کې واړوو حرم به سره ساتو

چڼ چنې به ترې شړو د ټپو په اوازونو
د کلي کروندې، پاخه غنم به سره ساتو

بنډار او مازیګر خوبه جانانه سره پالو
زیارت به سره ساتو او چیلم به سره ساتو

اخر به درنې چینې پر غاړه دمه وکړو
په پل پسې به پل اخلو قدم به سره ساتو

اشنا د زړونو زور که مو دوخت جبر اوبه کړ
دبره، منګی، ستیار د چرسو دم به سره ساتو

۲۰۰۲-۲-۲۷

خوګیاڼي کوزبیار

غزل

دعايې کړم، ثنا يې کړم، د خداى درته يې لېږم
راټول چې کړم له سترګو نه باران په دواړو لپو

خومار مې چې راوخلي مازيګر چينې ته راشم
دبنګو په نوم وڅښمه جانان په دواړو لپو

حيران شوم ستا تصوير مې لا په سترګو کې ژوندى و
تصوير مې خپل اوبو کې کړلو وران په دواړو لپو

جانان لکه کوکنار تر زهرو تريخ تر ګلاب ښکلى
ما څښلې درنو اوبو په شان په دواړو لپو

ګرېوان مې چې پرې لوند شي نو شي سترې تنده ماته
خوښيږي مې اوبه لکه دهقان په دواړو لپو

غزل

لاس کې مې ایښې دی ښکاره دی زړه مې
لکه نښتر اره اره دی زړه مې

په کې ښه ډېر خلي او ډېرې جنډې
منې ! اوس لویه هدیره دی زړه مې

کوچۍ په پام یې وړه چې ونه غورځي
په رب سپارلی تا سره دی زړه مې

یوځل یې ولوله ایمان به راوړې
یوه سپیځلې سپیاره دی زړه مې

لکه توتي په کې یو ښکلې اوسي
انده ! زرينه پنجره دی زړه مې

۲۵-۱۱-۲۰۰۱

پېښور بورډ

غزل

داسې خالي خو د ښایست له زورور نه و
د چینارو کلی خو بې له سترګو رونه و

چې دا کوچۍ څنګه سپېرې شونډې را ګوزه شوله؟
سپین غر خو داسې بې ماڼو بې ګور ګورونه و

ها څانګې، څانګې، لختې، لختې نجونې نه شته کنه
دا مازیکر خو بې ټپو او بې سندرو نه و

هغه ترې توره د دښمن په ټټر ونیوله
خو خوند یې خوا کې د خورو ورو ملګرونه و

انده! راغه سرکال غاټول ګلان ونه ټوکول
درود پر غاړه شور د زرکو د تنزرونه و

غزل

لښکر ترشا په ورانو لارو بې پروا روان دی
لړ خویې وپوښتې په کوم لورې پاچا روان دی

هسې نه بیا له ژړیو تش راولي ټول اسونه
دکلی خان توره ایستلی وار خطا روان دی

ټپې په شونډو ګلیتې ټوپک یې ولي کې پروت
دغرونو ژړی دي او جنګ ته په خندا روان دی

دې ښکلي هم دشنې چینې ړنې او به څښلې دي
چې لکه رود څپې څپې او په شرنګا روان دی

خدایه ! په ټول غره کې څوک نشته چې ترې تبروا خلي
ددنګوونو قاتل ، غره ته په رڼا روان دی

خدازده چې سترې اند به کوم کمرته کیږدي دمه
کلونه وشول چې دژوند پنډ یې په شا روان دی

١-١٢-٢٠٠١

چیلم

هڅیال او د کندهار د شاعرانه بنډاریانو ته

وایه بیا یې شنو تاکونو اوراخیستی
شایسته کندهار بیا په لمبو ناخي
وایې بیا یې څوک داور په غشو ولي
هره څانګه چې سر پورته کړي راپاخي

وایې بیا ارغندراوړي دوینو لیکې
په څپو کې یې زلمي زلمي سرونه
لکه سپین زري کبان پکې روان وي
له بنګړیو ډک پرې شوي مړوندونه

چاویل ښارکې د مرګ پربنتې ګرځي
او په شونډو د ملالو ټپې وژني
وایې بیا لکه ګرګین یو څوک راغلی
د نیکه د کلي شنې ترانې وژني

وایې بیا لښکر راغلی د شین سترګو
خوایوب په پېښور کې ګورخوړلی
یو ملاله ټپه ماره چېرې نه شته
ژبې سوې هرې پېغلې اورخوړلی

وايې بيايې پر اسمان لوګي خپاره دي
تندرونو بيارنې چينې وژلي
يو پيکی هم په تنديو پاتې نه دی
داور غشو ددامان شپنۍ وژلي

چاويل هلته سندروا وراخيستی
نو هڅياله ! دبنډار ملنګان چېرې؟
په کټ کټ چې دشينکي چليم مين وو
سندماره ټپه ماره ياران چېرې؟

که دښار کوڅې دسوار او رکوربنې وي
واخ ! نو هاغه دبنډار چيلم به مات وي
زړه مې لوېږي خدای دې نه کړي خدای دې نه کړي
کنه بيا خوبه دشنو سندروقات وي

پېښور ۱-۱۲-۲۰۰۱

کوچۍ!

دې په خيالي وربل دې دوړې پرتې
خولې خولې له غره راکوزه شولې
بيګا په غره داورږلۍ وريده
ښه شوه چې ته له غره راکوزه شولې

کوچۍ ! پوهېږې؟ چې مې څومره په زړه
د خيله مست اوښ دزنګ کړنګ وريده
لکه دپرخې مې د خيال پر للمه
ستا د ټټر د پاولو شرنګ ورېده

خو ته اې مستې سندر مارې کړچۍ
خولې خولې سترې ستومانه راغلې
لادې په څنو کې تاوېږي لوګي
سترګې دې ډکې له ژړا نه راغلې

ليونۍ کومه ده؟ رمه دې چېرې
غوږ ته د ښکلې کنګرې شرنګ نه راځي
بيګا خو بيا په غره لمبې ورېدې
تا خو ويل چې غره ته جنګ نه راځي

شونډې دې وچې او سپیرې راوړې
ولې؟ په سپین غره کې ګورګوری نه وې
ها چې قامت کې لکه ته دنګې وې
هغه خبرې، هغه ښښترې نه وې

پیکی دې جړو پړ راخپور پر تندي
لکه چې بیا لمبو چېښې وژلي
ها چې به تاپکې وربل جوړاوه
چا هغه ټولې اینې وژلي

څه ناروا دي څه بې رحمه راځي
د کبږدۍ سیوری دې بادونو وړي
هاچې به تاو په تندي ټومبلی
هغه سور ګل وحشي لاسونو وړي

لکه چې دود کې سپوږمۍ نه ښکارېده
د تندي روڼ ټیک دی تیارو خوړلی
او د ټټر ها لونګین ځونډی دې
د پیرانګي د اور لمبو خوړلی

کوچۍ پخیر راغلی تر او ښکو دې جار
راځه تر څو به یې ولاړه کینه!
موږه ته هم دا کلی پاتې نه دی
یوشیبه درود پر غاوه کینه

داستا مین شاعر نور هېڅ نه لري
یو له زخمونو ډک زړګی ورسره
او دیو څو ټپي ټپي سندرو
یو مات سیتار اویو منګی ورسره

راځه زما د زړه ورشو کې اوسه
ژی ډکوه مې له زخمونو ځني
غېږ کې راټولې کړه د ویر سندری
زما دزړه له پر هرونو ځني

کوچۍ راځه دواړه په ګډه ژاړو
زما او ستا په ځمکه سیوري ورک دي
دازمو خپل غرونه زموږ نه دي
اوس په اسمان هم زموږ ستوري ورک دي

۲۰۰۱ـ۱۲ـ ۲۹

دا شعر مې له سپین غره هغې رانښکته شوی سانولې کوچۍ ته لیکلی و چې پر توري بوړې ورو ستیو بمبارېو ترې
د کوچانی ژوند ټول شته اخیستي وو او له غره یو ازې پخپله سانیوای زموږ کلی ته راکیوتې وه

غزل

ټول چې حسن حسن دی او ټول رومان رومان دی
دی ورځو کې و دګرانې بیخي دا ستا په شان دی

راشه کنه اوس خو ویالې بیا ډکې رواني دي
ډېره موده وروسته په تالا کلي باران دی

خدای به زرکې راولي، او بیا چینې تاندې شي
لاخو په غره واورې اوري، لا خو غرودان دی

یار مې دی، غربت را سره ښه کلکه پاللې ده
ټول عمر د سیوري غوندې ما سره روان دی

څو ساړه نغري پکې او څو د خاورو ځلي دي
اوس مې دزړه کلی لکه وران افغانستان دی

داد تصور پاچا دی، لویه پاچا یي لري
چا ویل چې اند د خپلو اوښکو بندیوان دي

۱۲-۳-۲۰۰۲

پېښور

غزل

نه په کې چیلم پاتې دی نه په کې جانان دی
کلی په یو مړاوي مازیګر باندې ودان دی

اوس هغه روښانه ځراغونه په کې نه شته خو
بیا هم زما کلی دی په ما باندې خوګران دی

ځار یې له خوماره، په کنډول بنګو یې مات کړمه
ګراني ! کنه سترې ژوند خو ټول ارما ، ارما دی

وایې چې به ځمکې باندې روغه ورځ ونه وینې
چاپسې چې دې ملنګ خیرلې خپل ګریوان دی

ستاسو د روښانه ښار په تورو کیسو پوه نه دی
دامین سرې خود شډلو غرو د هقان دی

نه یې وینې ستا خودې دا غتې سترګې ووځې
اند خو دې کلونه و شول سیورې ته روان دی

۱۲-۳-۲۰۰۲

ملالی

خدای بښلي اسحاق ننګیال ته دهماغه پر کرښه:

لا په کلي باندې سیوری د خنجردی
نه ساقي شته نه جانان شته مازیګردی

ددې ښار ښاپېری اوس هم پټې ګرځي
لا یو څوک ددیو په شانتې زوروردی

لاکمر، کمراوبوټی بوټی وېره
لاتراوسه خودې غرونو کې خطردی

د پاچا حلاددې تو ماسک غورځولی
اوس د ټولو سپاهیانو سرلښکردی

لا د شپې په زړه کې ډېره جوکه پاتې
مرورلاله شینکي اسمانه لمردی

په د ېروکې سیوری نه شته شملې نه شته
اوچیلم هم لا تراوسه مساپردی

غنم اوس هم په تنکي وږي کې سوزي
هرلختی اوهرکاږ کې موسنګردی

یو ښامارله غره نه اوس هم راکزېږي
لاتر اوسه يې قلنګ په دې ګودردی

لا دميني کروندې ته دې شپې پاتې
دماشوم ماشوم په سترګو کې مو شردې

اوس هم هره شپه له لرې مالومېږي
لګيدلی اور هماغسې په غر دی

پرتنګيو جينګيو مرګی پلوري
دګودر پر غاړه ناست تورجادوګردی

اوس هم هاغسې بې سره تنې باسي
لاژوندی دکلي هغه انځورګردی

شپه به هم يو وخت کوچۍ شي کوچ په وکا
خو مات شوی مو مړوند د سپين سحردی

لا دکلي نه دتيښتې لارې ورکې
چې ترې لرې لاړه هغه بختوردی

نه باران شته ، نه چانان شته دی ننګياله
څومره تږی دپېړيو مو ساغردی

۱۸-۲-۲۰۰۲

زړه

زما زړه که چېرې ستا سینه کې ځای شي
نو والله چې له خپل ځان به غېږه تاو کړې
چېرې پټ به
یو خاموش ځنګل ته لاړ شي
دومره لرې چې
هېڅ غږ نه دررسېږي
درنې چینې ترڅنګ
داسې کېنې
چې خپل ځان درته اوبو کې مخامخ شي
بیا به هر څه درنه داسې یو دم هېر شي
چې قیامت پورې به خپل تصویر ته ژاړې

۱۵-۲-۲۰۰۲
پېښور

غزل

تګ را تګ به میکدې پلوته ډېر کړم
نورخه داسې چل په کار دی چې تاهیر کړم

زما ستاد تورو څڼو شک پری راشي
زه چې لاس کله له شپې نه را چاپېر کړم

ستا په ثبر یو خوږ غزل چا راته کښلی
تلاوت یې هره شپه په زور اوزبر کړم

پرې چې داغ داغ یې انځور ستا د خندا وي
زه به زړه ددې شینکي اسمان په ثبر کړم

ببېرته ګرځم خو چې کومه باندې لاړ شم
تاله څومره ګړنګونو نه را تېر کړم

۸.۲.۲۰۰۲

پېښور

رود ته

عمر دی ډېر خپې دی مستې مستې
روده ! روان روده ! ودان دې اوسې
لکه له غره را روانې نجونې
ټېپې ټېپې، رومان رومان دط اوسې

روده ! که نه یې نو به زمونږ کلي ته
پسرلنۍ ځواني له کومه راځي
داخو نو ته یې چې په سترو اوږو
دي بهارونه تردې سیمې راځي

بیا به د کلي ښکلي ښکلي نجونې
خوارږه خوارږه خوبونه چاته وایي
چې ستا له شورسره ټېپې ملې کوي
دوی خو سندرې ټولې تاته وایي

بیا به د اوږې سترو سترو شپو کې
ستا سندریز ترنم څنګه واور
په کې ګوډ ګرې توتکۍ اوسیرږې
مورږ خو دې زر نغمې له شرنګه اورو

رود که نه یې نو ویالو کې به بیا
وایه څوک خنګه ګنډېري رانیسي
نجونې به سپنې پایڅې پورته نه کړي
چې ستاراوړي جانغوري رانیسي

دابېر سری د زیارت ملنګ به
په ملاذان کوهي له څه ډکوي
ستا له رڼو اوبو چې نه شي تازه
چرسیان یاران خو چیلم نه ډکوي

شپنه به بیا کوم ځای کې ژی ډکوي
اوس خو دې غبږ ته رنګه بنګه راځي
په دې رڼو رڼو ویالو کې به مو
د خیرې وچ ښاخونه څنګه راځي

روده سلام ! روده ! لوګی دې شمه
مستو څپو کې دژ نغمې ترلي
سږ دې ترډیره مولا مه وچوه
تاپورې ټول کلي اسرې ترلي

عمر دې ډېر څپې دې مستې مستې
روده روان، روده ! ودان اوسې
لکه دغره نجونې ګېډۍ پر سرو
تېپې تېپې رومان رومان دې اوسې

۲۰۰۲-۲-۲۴
کوزبیار ، خوګیانی

غزل

هغه مغروره، لیونۍ هغه سرشار نه شته
خاونده ! کلي کې ملاله ټپه ماره نه شته

چې دا هوسۍ جلۍ به خپلې سترګې چېرې وینې
چینې دې وچې په دې ټول غره کې هېنداره نه شته

په کروندو کې سبې کال غبرې غبرې بنګ ولاړ دي
خو ها جلۍ هغه ځولۍ هغه خو ماره نه شته

ځلور یارانو په بزرګه څوکه ناسته کړې
دا چا ویلې چې دې سپینو غرو کې لاره نه شته

منم چې بیا به په د برو زموږ را وګرځي خو
هغه نرۍ هغه اوږدې ګوتې سیتاره نه شته

پر هغه هم یو ښکلې نوم چاپه دا غونو کښلی
له یوزړګي نه سیوا هېڅ را سره یار نه شته

۲۲.۱.۲۰۰۲

وربلونه

چا به ویلې چې مست رود به داسې وچ شي
چې له تندې نه به مړې ټولې هیلې شي
ټول اسونه به بې ژوندیو له جنګ راشي
د دې کلي جینکۍ به لیونۍ شي

چا به ویل چې هدیره به دومره راشي
چې د کلي کروندې به هم جنډې وي
په بامونو به مو سرې لمبې تاویږي
او بادونو به ترې وړې لوپټې وي

چا ویل چې سندرمار شپون به ګونګی شي
د شپیلۍ ګوتې به یې غټې پرې شي
جګې جګې لکه ونې جنکۍ به
ماتې ماتې شي په ملا به راکږې شي

چا منلې چې به داسې توپان راشي
چې له سیند نه به جاله او جالوان وړي
تور کوډګر به د سیند پورې غاړه ناست وي
د دې ټول کلي ښایست به په غیران وړي

چا منل چې د دې کلي خان به جګ شي
جينکۍ به د چيلم په لوګي پلوري
او د لوی جومات ملا به ليونی شي
ورانوي به د خوارانو د سر سيوري

چا منل چې کليوال به داسې ورک شي
چې نصيب به د چا ګور د چا لاهور شي
ځوک به غرب کې ځراغو ته دمې يوسي
ځوک به سپين شي ځوک به هم له رنګه تور شی

چا منل چې به سرونه بې شملو شي
له دې کلي نه پردي به ستر ګور شي
د ګودر نجونې به هم کړي لنډۍ هيرې
د اتڼ زلمي به واړه مساپر شي

څه د قاف د غرو ګوډګر بادونه راغلل
لرې لرې لوپټې يې رانه يوړې
دنګې ونې يې د ټول کلي چپه کړې
وربلونه او شملې يې رانه يوړې

۲۰۰۲-۲-۲

پيښور

غزل

خدای خبر بیا دې په کومې بهانې وژلي
بیګا له څېرمې دي چا ټولې میخانې وژلي

چې به ستومانه هوسۍ تنده اوس په څه ماتوي؟
دې ظالمانو خو رڼې رڼې چینې وژلي

سهار یې مېږۍ ګډې وډې په فصلو ګډې وي
بیګاه لمبو د پورې غره غېږ کې شپنې وژلي

زما یې یو نوم زده د چم د ښاپیریو قاتل
که یې تاجکې اوزبکۍ که پښنې وژلي

چې نه یې ته، او نه یې زه، نه یې هغه قاتل دی
بیا نو د کلي خیالي ژڼې زمانې وژلي

اند چې یې تل څښې د یو چا په مقدسه نامه
وایې چې ډېر خلک دي، داسې پیمانې وژلي

۱.۱.۲۰۰۲

غزل

د څومره توپانونو قيامتونو شاهدان دي
خو دا د غرونو کلي دي تر اوسه لا ودان دي

زياتي دي ښاپيری له دي کوڅو نه ګډې يو سي
ديوان د قاف له غرونونه دې ښار ته راروان دي

په کلي کې زيارت او جومات ډير سره نږدې و
ملنګ او ملا دواړه مې د يو چيلم ياران دي

ځليږي او پټيږي له ليمو نه مې خوب اخلي
دا نن څو څو رانه ستوري بيخي داستا په شان دي

يو شنه جنډه د سيند د څپو غيږه کې ورکيږي
دوه غبرګې متې غوځې د يو ژنې جالوان دي

ټيپې وايې، ناري وهې او لو ځې پښې ځغلي
په اند کې څو خويونه لا تر اوسه د دهقان دي

۲۱-۱-۲۰۰۲

غزل

نه لکه سیند څپې سترې ستو مانه راغلې
نه لکه ستورى په هوا باندې جانان راغلې

مامې ځوانې زیاتې درنو څپو ته وسپارله
د سیند دې غاړې ته ناوخته جالوانه راغلې

لږ پرې په پام اوره چې څرېکې یې راویښې نه کړې
په دې ټپې غرونو کې بیا چېرې بارانه راغلې

تاخو ویل له رڼو ستورو به ځولۍ ډکوې
ته خو له نیمې لارې بیرته پښیمانه راغلې

خوله کې ټپې لاس کې ټوپک پټکې کې ګل نه لرې
څنګه یې ومنم چې ته له روهستانه راغلې

زه دې کلونه وشول کانې زړه ته لار لټوم
خو ته زما زړګې ته څومره په اسانه راغلې

۸.۱.۲۰۰۲

دبنګو بوټي

هاچې له غره خولې خولې راکوز شو
اود رڼې چينې پر شنه غاړه مودمه کښېنوه
تا دتيکرى پېڅکه هواره کړه په لمونځ کيناستې
بيا دې له شنو بنګړيو ډک لاسونه لپه کړل
او ژبې لاندې
دې سويو بوټيو باران وغوښته
غره ته دې بيا راتګ د عادې وکړه
اوس په هماغه ځاى د بنګو يو درى بوټي راشنه
لکه ستادرې خالونه
ځانګې يې هسې لکه ستاد بنګړو ډک لاسونه
د دعا لپې دى قبلې ته خورې
او هر ماښام ستاها سپېڅلې مقدسه دعا
دغرني باد سره ګډه وايي
له تندې وچ غره ته باران غواړي
او ستا د بيا راتللو هيله کوي

۳۰-۱۲-۲۰۰۱

پېښور

غزل

وس د مرګ او ژوند په تار باندې ولاړ دی
زياتي ګل وطن په دار باندې ولاړ دی

ديو چا لاس کې د سپينې سولې توغ دی
د سرونو په مينار باندې ولاړ دی

له ورې لپې يې لويه دعا لويږي
هاما شوم چې پر مزار باندې ولاړ دی

وايي د برې تورې ستر ګې به را باسي
د پرديو فوځ په ښار باندې ولاړ دی

هانرۍ ګوتې له تورې ماشې خرخي
له مودو ګرد په سيتار باندې ولاړ دي

يو څراغ کې يوه ورکه ښکلا ګوري
دې ماښام خو اند پر لار باندې ولاړ دی

غزل

څه که غرڅک دی له کرکڼو په کې ښېرې پاتې
د کلی چتې پېغلې نه شوې ورته ډېرې پاتې

راځه ته کینه زوروري درته ټولې وایم
څو خاطرې مې دي په زړه کې تېرې هېرې پاتې

په خره شناخته يې د سرو شونډو يو مهر ښکاري
د پلونو نښې يې له قبر نه چاپیرې پاتې

بیا د سپین غره پر سپینو څوکو سری لمبې تاوېږي
بیا د کبلیو شونډې وازې دي له وېرې پاتې

بس د سپوږمۍ په تتو وړانګو کې لمونځونه کوو
اجمله! کلی کې رڼا او ډېوې چېرې پاتې

۲۰۰۲-۱-۲
کوزبیار خوګیانی

غزل

چې رب سندرې او درد دواړه راته یو ځای راکړل
ښايي پر ما به يې همدا د وير روزګار پيرزو شي

بس څو شيخان و چې دا لويه ميخانه يې لوټ کړه
کنه په خدای که د ساقي پر مونږ خومار پيرزو شي

جبر دی جبر د تاريخ د پړاوونو جبر
کنه تنکی زلمی د کوم ظالم په دار پېرزو شي

که مو څو تنه تر منځ يو نه سي خبرې د شر
زمونږ خو خدای که پر يو بل د ګل ګوزار پېرزو شي

مور مړی اند يې خدايه ! هغې باندې چېرې منې
له موره کم وي چې که هر څو مره د پلار پېرزو شي

۱۲.۸.۲۰۰۱

غزل

دادې ځومره د سرور جامې اغوستې
واه تا بیا د لمر د نور جامې اغوستې

ملایان دې دار پیدا کړي ما دې مړ کړي
ما هم هسې د منصور جامې اغوستې

ما سینه کچکول د مینې درته راوړ
تا دغج تا د قصور جا مې اغوستې

مقدسې چې دې زانې کړې، راکوزې
ستا ټپو خور زبور جامې اغوستې

دلاشرنګ د تورې نه دی اوربدلی
دی سرې تش د باتور جامې اغوستې

نو له چا به پر شین کلي رحم غواړم
دلته ټولو دي د چور جامې اغوستې

بنګ

ای ! چې دا څومره ژر دې ومنلې
ددغو خلکو درواغجنې کېسې
ددوی په سترګو کې خو شر او سېږي
ددوی نو چېرې زده د مينې کېسې؟

ماته اوس هم لکه ايمان سپېڅلی
راته په شانې د سپين غرښکلی يې
درود په څېر مې زړه پر تاودان دی
لکه د بنګو مازيګر ښکلی يې

ته خپه مه شې، چې خومار مې واخلي
ډکه پياله کړم په سربنګ واړوم
د کلي ونې لکه ته ښکلې شي
زه د رنې چينې تر څنګ واړوم

ستاڅو غزلې مخکې وغوړوم
بس تر ماښام يې يادوم يادوم
ماښام تياره شي رانه تورې ورک شي
نو ورته اوښکې بلوم، بلوم

له ستړي ژونده مي شپې باج اخلي خو
په تصور يې ستا روښان ساتمه
نوم دې اوس هم په ترنم اخلمه
په دې يو څو تورو ايمان ساتمه

پر بېړده لګيا دي وي خو مه يې منه
ددغو خلکو دروا غجنې کيسې
ددوی په سترګو کې خو شر او سېږې
ددوی نو چېرې زده د مينې کيسې

۲۰۰۲-۱۱-۱
کابل، سپين زر هوټل

څانګه

ډالۍ
زما کلیوال یار نوران شا خومارته

په لېمو کې مو سورخي وړل تر داره
څه په نیمه کې دې پرېښود له لاره
مازرې پیالې کړې نوې تا توبه کړه
مازیګر دې له ما وواخیسته خوماره !

زه او ته خو دیو بل له زړونو جوړو
زما یاد دي چې ته زه وم او زه ته وې
موږه دواړه یوه څانګه د یو ونې
فاصلې خو مو جانانه ! تر منځ نه وې

په لېمو کې مو له دوده بغاوت و
موږه دواړه پر یوه لاره روان و
نه مو دار نه مو د ستار د چا منلو
که باغیان و موږ دواړه نو باغیان و

زه او ته خو د شنو بنګو ګناهګارو
موږه دواړو په یو جام وې شوندې اېښې
زه او ته به چې تمامه ورځ خومارو
په ساغر به مو ماښام وې شوندې اېښې

مورېٖ خو دواړه د يو درد ترجمانان و
مورېٖ دواړه خو د يو پير مريدان و
مه کاپرو نو بيا دواړه کاپران و
کنه دواړه ښه سپېڅلي مومنان و

خو چې ګرانه ! بيا ته څنګه جنتي شوې
زه د ځمکې پر سر هسې دوزخي شوم
ته د نور پرښتو کومې خواته يوړې !
زه د تور پاچا ، د تور زندان بندي شوم

ژمی

دپروين پژواک د يو شعر ژباړه

چې هر سهار له خوبه پورته شمه
نو د کوټې په يخ وهلي ښېښه
د ګرمو ګوتو پر سر
ستادنوم توري ليکم
بيا له هماغې نه پيرون و ښارم
چې به (شينکی) پسرلی کله راځي؟

ګلاب

د پروین پژواک د یو منثور شعر ژباړه

چې ها لومړی سورکی ګلاب مې درکړ
هادی په یاد پاتې دي؟
ماها ګلاب ته وه هر څه ویلي
او هغه هم و تا ته ټول وویل
خوهې افسوس چې ته د ګل په ژبه نه پوهېږې ؟

خوب

د پروین پژواک د یو منثور شعر ژباړه

کله چې مړ شو
نو تنکی زلمی و
او په دې نه پوهیده
چې دا مرګی څه شی وي؟
کله چې ټولو ژړل
هغه د خپلې مورکۍ لاس ونیوه
(او په کرار) یې و ویل !
لکه چې خوب مې راځي
بیامې لږ ژر بیدار کړه

رباعي

د پروین پژواک د یو شعر ژباړه

ماته رباب ونښایه
زه د سندرو اواز نه لرمه
چې درته ویې وایم
خویو لوی درد لرمه
چې په تارو به یې درته وغږوم

غزل

چې له تنو نه بېلوي د ګل وریښمین لاسونه
خدای خو دې مات کړي په مړوند کې د ګلچین لاسونه

سرکالي بیا په شنو درو کې د ځوانیولو دی
سرکالي بیا غېږه کې راوړي د کونړ سین لاسونه

نور مو په لپو کې تر عرشه دعا نه رسېږي
زموږ پرې زموږ نه شته د امین لاسونه

خوب کې یې وینم چې د کلي په ویالو کې راشي
له تکو شنو بنګریو ډک وتکه سپین لاسونه

اتڼ

چیرې بیا که په دې غرو کې د ډول ډنګ شو
په والله چې هدیرې به په نڅا شي
د ڼګ د ڼګ ژني به له تورو خاورو پاڅي
او اتڼ کې به له خبرمې په ګډا شي
کله بیا که په دې غرونو واورې وشوې
د شینکۍ خیرې ټپونه به پټې شي
درود غاړه به دسترو دمه ځای وي
د غره غېږه به نو بیا کېږدۍ کېږدۍ شي
په کمرکمر به شنه بوټي راشنه شي
او روژلي چینارونه به ژوندي شي
سنګرونه به شي ځالي د مرغانو
په کورو به د دې ټول کلي سرې شي
چېرې بیا ها خوماره ببرته راغله
د دې وران کلی چینې به مېخانې شي
هلکانو به بیا لنډۍ په یاد شي
تورې سترګې به د نجونو پیمانې شي
خو باداره ! ولا ډیره بد مرغي ده
ډول مومات ، خوماره نشته ، وچکالي ده
لا خو کلی د خنجرسیورې ته پروت دی
لا تر اوسه د خونخوارو پاچایي ده

غزل

ته خپه مه شې ، را نه خدا يږودو مره خوا رهم نه يو
ستا درنې هينداري مخ باندې غبارهم نه يو

داچې دشوندوله يوه کندول ځواني ځاروو
يو ليونتو ب دى کنه ګرانى ډير خمارهم نه يو

ددنيا دا سر اوهغه راته ورغوى ښکاري
لاخو دزړونو پا چايي لرو ناچارهم نه يو

موږديوې ژبې يوې مينې يو زړه خاوندان
دوه مخي هم نه يو ، دکلي يو ، دښار هم نه يو

اوس هم لويدلي جګوو ورپسې لاس غځوو
لاسترې هم نه يو ، دچاداوږو بارهم نه يو

له خپل سيتاره سره يو لمن خبرې لرو
ډېرپه کيسه کې دتبو او دستارهم نه يو

هسې بس کله ددوه سترګو رياضت شروع کړو
کنه بلا کارونه نور لرو او زګار هم نه يو

وږي هم نه يو دچازرو پسې نه ورګورو
شرمو هم خوښ نه دی دچادلارې خا هم نه يو

لا خو تراوسه مو دښارۀ يو وته سترګې بريښې
مونږه له سپين غره راکيوتی ۀ ېر په لار هم نه يو

کله نا کله دچا حسن ته ليمه کچکول کړو
کنه کيسه کې دسردار او دبادار هم نه يو

بس سره خاندو ځانګې ځانګې درد په زړونو کې وړو
داند ياران يو اړ په شپه او په سهار هم نه يو

۱۲-۱-۲۰۰۲
پېښور